SINIMUSTA

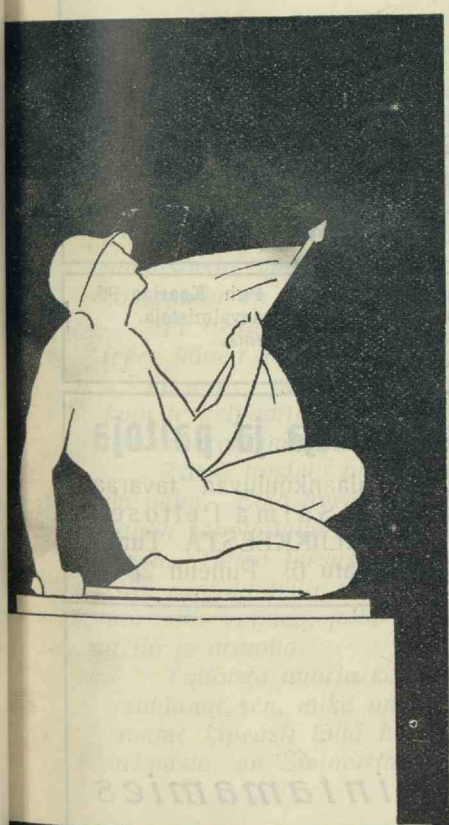

SINIS VELJENI, KUN
MINÄ KUOLEN,
MINÄ HEILUTAN
TAPPARAA....!"

„Somap' on sotahan kuolla,
kaunis miekan kalskehesen . . ."

N:o 4 Helmikuun 22 p:nä 1935

„Pohjois-Häme"

Tampereella tiistaisin ja perjantaisin ilmestyvä IKL:n äänenkannattaja.

Toimitus ja konttori

Tampere, Hämeenk. 28, puh 2557.

Tilaushinnat

1/1 vsk.	40: —
1/2 vsk.	25: —
1/4 vsk.	15: —
1 kk.	8: —

T. ARVONEN Vilhonkatu 4. Puh. 32 049.
KANKAITA, SÄNKYVAATTEITA.
Arvonen myy aina halvalla!

Kotimainen Lompakko-, Kinnas- ja Salkkutehtaan myymälöistä Turku, Eerikink. 12 ja Humalistonk. 5 Puhelin 21 07

HUONEKALULIIKE Vuorikatu 14.
Huonekaluja varastossa, pehmustettuja nojatuoleja. Suorittaa alaan kuuluvia korjaustöitä. J. JORMAKKA.

Oy. Puutyötehdas Ab. Turku 3. Puh. Kaarina 96.
Huonekalujen ja Sisustöiden erikoisvalmistaja.
Tutustukaa hintoihin ja malleihimme.
Halvat hinnat, ensiluokan työ.

LAKIASIAINTOIMISTO
Väinö Lahtinen Helsinki, Yrjönkatu 25 A. Puh. 29973

Avioeroja, avioehtoja, pesänselvityksiä, riita- ja rikosjuttuja sekä kaikkia lakiasioita huolella. Maaseudulle matkustetaan. Kirjeellisiin kyselyihin vastataan Smk:sta 25:—.

Lajiteltu varasto **villatakkeja ja paitoja**
y. m. alaankuuluvaa tavaraa edullisesti Saima Peltosen KUTOMALIIKKEESTÄ Turku Maariankatu 6. Puhelin 2844.

Kaikki isänmaallisesti valveutuneet
kymenlaaksolaiset
tilaavat ja lukevat oman maakuntansa IKL-lehteä
KYMENLAAKSON SUUNTAA
(Hinta vuoden loppuun 49 mk.

Rintamamiehet
tilatkaa oma lehtenne
Rintamamies
ilmestyy 3 kertaa kuukaudessa.
Vuosikerta ainoastaan 25 mk.

KONTTORI: Tampere, Läntinenk. 24. Puh. 2948.

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 4 — 22. 2. 1935

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: HELSINKI, MIKONKATU 15. A.
Auki 11—15. Puhelin 20306

ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
JAAKKO SNELLMAN, toimitussihteeri ja taloudenhoitaja

Päivän Sana.

»Koko maan kansa, olkaa rohkealla mielellä ja tehkää työtä, sillä minä olen teidän kanssanne, sanoo Herra Sebaot.» Hagg. 2: 4.

Näillä sanoilla tervehti muinoin Jumalan mies kansaansa ja sen johtomiehiä. Ne olivat rohkaisun ja lohdutuksen sanoja, mutta toisaalta myös työhön ja toimintaan velvoittavia ja vaativia sanoja.

Rohkea mieli on kaiken työmme onnistumisen ensimmäinen ehto. Jos olemme masentuneita ja alakuloisia, ei kallein eikä rohkaisukaan tehtävämme ota meiltä onnistuakseen.

Sinimustat kautta Suomenniemen, teille on annettu kutsumus suureen ja jaloon työhön. Teidän tehtävänne on luoda tälle rakkaalle isiemme maalle onnellisempi ja parempi tulevaisuus kuin mihin nykyään elävä polvi on pystynyt. Päämäärämme on jalo ja korkea. Se kysyy hellittämätöntä työtä ja ponnistusta, mutta se vaatii teiltä myös ankaraa taistelua. Ja tiedättekö, missä tuo vaikein taistelu ja kamppailu on käytävä? Se käydään jokaisen nuoren ihmisen sydämessä.

Te tiedätte, rakkaat sinimustat, mikä voima se on, joka lannistaa nuorenkin ihmisen rohkeuden ja tekee hänen mielensä alakuloiseksi ja masentuneeksi. Se on teidän sydämessänne asustava s y n n i n a s i a n n e, pelottava, kammottava mahti ihmiselämässä. Tämä vihollinen on teidän voitettava, ennenkuin te kelpaatte siihen suureen nuorten rintamaan, joka puhtain otsin ja kirkkain katsein on valmis antamaan kalleimmankin uhrin Suomemme huomenen puolesta.

Tämä taistelu on ja saattaa olla vaikeata, mutta ei ole olemassa mitään oikotietä. Hyvän vastassa on paha. Eikä hyvä voita ilman taistelua. Taistelu voi olla kuuma. Siinä isketään iskuja ja siinä kärsitään tappioitakin, mutta siinä kuljetaan myös voittosaatossa. Ja tässä taistelussa, ette kukaan seiso yksin. Herra Jeesus Kristus on teidän johtajanne. Liittykää, sinimustat Häneen. Seuratkaa Häntä. Hän osottaa teille vihollisen itsessänne. Hän ojentaa teille aseet, joilla teidän on taisteltava. Hän antaa teille voimaa, jolla te voitatte. Ja voittajan palkka on suuri elämä, teidät kruunaa Jumala hyvyydellä ja armolla.

Tällaista nuorta kansaa, joka on taistelun ja kamppailuntiellä vapautunut synnin painolastista ja unohtanut sen, mikä on takanapäin ja kurottautunut kohti Kristusta, tarvitsee meidän maamme ja kansamme kipeästi tällä hetkellä. Ilman tällaista nuorisoa, joka käy Herran eteen kuin kaste aamuruskon helmasta, on Sinimusta-järjestömmekin työ hiekalle rakennettu.

»Oi Herra sinunaa meitä.
Sun nuorta kansaasi.
Suo, että tahtos teitä.
Me käymme alati.
Suo sankarmieli uljas!
Meit' itse johtaen.
Vie voittajina viimein.
Luo kirkkaus-istuimen.»

N. J. Kinos.

Jos me vaikenemme, huutavat kivetkin.

Poliittisten vastustajiemme piirissä on viime aikoina entistä enemmän arvosteltu sitä seikkaa, että heimoasian ajajat ennenkaikkea A.K.S:n johtohenkilöt, ovat jatkuvasti rohjenneet tehdä propagandaa Karjalan ja Inkerin hyväksi. Tätä propagandaa on tosin arvosteltu siltä taholta Aunuksen vapaustaistelun päivistä lähtien, mutta menestyksettä, sillä heimotaisteluihin osaaottaneet aktivistit ja heidän innoittamansa nuoriso ovat järkkymättä seuranneet sydämensä ääntä ollen **huutavan äänenä korvessa** kansallensa. Ei pilkka enempi kuin uhkailutkaan ole kyenneet tukkimaan Karjalan ystävien suuta. Heidän on **täytynyt** huutaa heimokansojemme hätää kansallensa ja maailmalle, sillä jos he olisivat vaienneet, olisivat he tuntonsa poltinraudalla merkinneet. Niinpä ei olekaan heidän huutonsa kaikunut kuuroille korville. Suomen kansa ja erittäinkin sen nuoriso on yhä suuremmassa määrässä alkanut tajuta heimoasian ajamisen kansallisen politiikkamme mitä tärkeimmäksi kohteeksi ja jos työtä jatkuvasti ja sitkeästi tehdään samaan suuntaan, niin kerran koittaa aika, jolloin »haave» Karjalan ja Inkerin vapaudesta kiteytyy kansassamme tahtomukseksi, jonka realistuminen on vain ajan kysymys.

Kun kansallisesti valveutumattomat, heimokysymykselle kylmät tai vihamieliset piirit ovat huomanneet, etteivät heidän tähänastiset keinonsa ole kyenneet tukahduttamaan propagandaamme Karjalan ja Inkerin hyväksi ovat he ryhtyneet viime aikoina käyttämään tarkoituksensa saavuttamiseksi uusia keinoja. Kun he hyvin tietävät, että me kärsimme suunnattomasti niiden terroristisen tekojen vuoksi, joita Neuvosto-Venäjä on harjoittanut viime vuosina heimokansojemme keskuudessa, ovat he alkaneet syyttää meitä siitä, että me propagandallamme olemme aiheuttaneet Neuvosto-Venäjän kostotoimenpiteitä Karjalan ja Inkerin asujamistoa kohtaan. Sillä taholla on väitetty viime aikoina lukemattomia kertoja, että juuri senvuoksi, kun olemme julkisesti puhuneet ja kirjoittaneet heimokansojemme synkästä kohtalosta ja mittaamattomista kärsimyksistä, ryssät ovat panneet karkoituksia toimeen ja kuljettaneet tuhansia karjalaisia ja inkeriläisiä pakkotyöleireille Siperian aroilla asti. Senvuoksi poliittiset vastustajamme ovat viitaten näihin olettamiinsa seuraamuksiin koettaneet pakoittaa meitä vaikenemaan heimokysymyksestä, jotta Venäjä luopuisi harjoittamastaan terrorista ja antaisi vastapalvelukseksi rauhan paljon kärsineille heimosirpaleillemme.

Heimokysymystä lähemmin tuntemattomat henkilöt voivatkin erehtyä luulemaan näitä väitteitä paikkansa pitäviksi ja senvuoksi on viime aikoina saatu herätetyksi heimoharrastukselle vastaista opinionia sellaisissakin piireissä, joilta sellaista olisi kaikkein vähimmin voinut odottaa. Me, jotka olemme vannoutuneet ajamaan heimoasiaa, emme kuitenkaan mainituntlaisiin väitteisiin usko, vaan näemme niissä niiden piirien pyrkimyksen, jotka ovat aina vastustaneet heimoasian ajamista tai sitten aiheutuvat tällaiset väitteet poliittisen vaaran yliarvioimisesta. Me olemme vakuutetut siitä, että Neuvosto-Venäjä harjoittaa systemaattisesti suomalais-ugrilaisten heimojen tuhoamista niinkuin se on tuhannen vuoden aikana harjoittanut lainkaan välittämättä siitä, mitä jotkut heimokysymystä harrastavat piirit Suomessa asiasta sanovat tai sanomatta jättävät. Päinvastoin, jos Suomi virallisesti ja epävirallisesti osoittaa täydellistä välinpitämättömyyttä heimokansojemme kohtaloon nähden, on asiantila vain omiaan aiheuttamaan yhä häikäilemättömämpiä toimenpiteitä Karjalaa ja Inkeriä kohtaan, koska itäinen naapurimaamme vakuuttautuu yhä enempi siitä, ettei sen tarvitse pelätä minkäänlaisia seuraamuksia teki se mitä tahansa itärajamme välittömässä läheisyydessä. Vasta sitten kun saataisiin voimakkaalla propagandalla kansamme huomio siinä määrässä kiintymään tähän kipeään kysymykseen, että virallinen politiikkammekin olisi pakoitettu kiinnittämään asiaan sille kuuluvaa huomiota ja ajamaan heimokansojemme asiaa aktiivisemmin sille käytettävissä olevin, kaikin mahdollisin keinoin, vasta sitten olisi toiveita siitä, että Neuvosto-Venäjä ryhtyisi heimojemme asuma-alueilla harjoittamaan politiikkaa kansainvälisesti hyväksyttyjen oikeusperiaatteiden mukaan. — **Me heimoasian ajajat emme ole sen enemmän syypäitä karkoituk-**

Voimakas suomalais-kansallinen näkemys.

Everstiluutnantti Eero Kuussaaren teos „Suomen suvun tiet."

Everstiluutnantti Kuussaari vapaussodan aikana.

Monelle everstiluutnantti Eero Kuussaaren ystävälle ja hengenheimolaiselle tulee varmaan yllätyksenä tieto, että tämä tunnettu aktivisti ja itsenäisyystaistelija julkaisee piakkoin monivuotisen työn tuloksena laajan ja suunnittelultaan ainutlaatuisen teoksen »Suomen suvun tiet». »Sinimustan» edustaja kävi eräänä iltana ev. Kuussaaren kotona ja sai paljon mielenkiintoisia tietoja tästä teoksesta, joka varmasti tulee herättämään suurta huomiota ja muodostumaan erääksi Suomen isänmaallisen nuorison maailmankatsomuksen peruskirjaksi.

Kun kysyimme, miltä ajoilta everstiluutnantti Kuussaaren heimoharrastus juontaa alkunsa, sanoi hän, että hänen ensimmäinen kouluaineensa Tornion alkeiskoulussa kolmekymmentä vuotta sitten oli nimeltä »Suomen suvun alkukohdista ja leviämisestä». Tuohon aikaan hänen mielenkiintonsa oli herännyt Länsipohjassa alkanutta suomalaisten sortoa kohtaan. Länsipohjan kysymys on niistä päivin Kuussaarella ollutkin sydämenasiana.

Nuorena ylioppilaana ev. Kuussaari joutui sitten mukaan aktivistitoimintaan jääkäriliikkeen saadessa alkunsa Ostrobotnian kokouksessa 1914. V. 1915 alussa hän lähti järjestämään etappia Pohjois-Pohjanmaalle ja liittyi itsekin jääkäripataljoonaan 1916. Vuosina 1916—17 komennuksella ollessaan tuli hänelle uudelleen esiin kysymys Suomen heimon tulevaisuudesta. Kertakaikkiaan nyt oli kysymys suomalaisen kansallisuuden vapaudesta, riippumatta vierasten kansallisuuksien itsekkäistä valtapyyteistä, jotka aikoinaan olivat luoneet mielivaltarajoja. Jääkärien perusajatus oli koko suomalaisen heimon vapauden luominen. Jääkäriajatus ei rajoitu Stolbovan eikä muihin rajoihin. Vapaussodasta lähtien Kuussaari joutui jatkuvasti tekemisiin heimosotien kanssa. Hän otti m.m. aktiivisesti osaa Viron Vapaaehtoisen Apuretkikunnan sotakomiteaan ja oli vuonna 1919 alkuunpanemassa Pohjois-Inkerin Vapaajoukkoja. V. 1918 Kuussaari oli nimitetty Yleisesikunnan tiedusteluosaston päälliköksi joutuen siten läheisesti mukaan Itä-Karjalassa tapahtuvaan toimintaan. Mutta v. 1919 alussa hän jyrkän suomalaisuuskantansa takia Ahvenanmaankysymyksen yhteydessä tuli vastakkaisiin mielipiteisiin silloisten esimiestensä kanssa ja joutui eroamaan Yleisesikunnasta. Seuraavana vuonna hänet kuitenkin olosuhteiden muututtua kutsuttiin takaisin. Suoritettuaan Sotakorkeakoulun, Kuussaari toimi Yleisesikunnan liikekannallepanotoimiston päällikkönä. Ja eräällä tarkastusmatkalla syksyllä 1930 hän joutui syytettyjen penkille tunnetussa presid. Ståhlbergin muilutusjutussa. Everstiluutnantti Kuussaari on viime vuosina jatkanut tämän jutun tutkimuksia, jossa jatkuvasti on tullut ilmi seikkoja, jotka osoittavat, että asian kaikki puolet eivät ole tulleet vielä selville. Pari viime vuotta hän on Yleisesikunnan toimesta tutkinut vuosien 1918—22 heimosotien historiaa keräten valtavat aineistot. Kuten tunnettua, toimii ev. Kuussaari Heimosoturien Liiton johtajana.

Vankilassa ollessaan hän oli alkanut suunnitella kohta ilmestyvää Suomen suvun vaiheita käsittelevää teostaan. Näin on nuoren koulupojan ensimmäisestä

---

siin Karjalassa ja Inkerissä kuin karkoituksiin esim. Georgiassa tai Ukrainassa, joissa viimeksimainituissa maissa on pantu vielä enemmän karkoituksia toimeen kuin edellämainituissa. Päinvastoin onnettomaan asiaintilaan voivat syyttäjämme olla enemmän syypäitä kuin me. **Juuri tällä ajankohdalla on niiden, joille Karjalan ja Inkerin asia on kallis, tehtävä työtä entistä intensiivisemmin ja rohkeammin niiden hyväksi ja mikäli mahdollista kiinnitettävä siihen kansainvälistäkin huomiota.** Tämän velvollisuutemme täyttämisestä ei meitä saa mikään horjuttaa. **Sillä jos me vaikenemme, niin huutavat kivetkin.**

Helsingissä, 14 p:nä helmikuuta 1935.

Elias Simojoki.

kouluaineesta, ylioppilasaktivistin rohkeista haaveista, jääkärin teoista ja heimosoturin kauaksi tähtäävistä pyrkimyksistä kasvanut miehuutensa parhaissa voimissa olevan heimoystävän suuri kirjallinen teko. Suomen nuoriso on varmasti omaksuva sen avaamat rohkeat näköalat omaisuudekseen.

Kuussaaren perusajatuksena oli työhön lähtiessään luoda yhtenäinen kuvaus, joka kansantajuisella tavalla selvittäisi koko Suomen suvun kansojen kehityksen. Tämän kuvan hän halusi tehdä eläväksi liittämällä siihen Suomen sukukansojen tuhatvuotiset vaellukset ja valtataistelut, kuvauksen niiden taisteluista ja ponnisteluista olemassaolonsa puolesta, niiden voitoista ja tappioista. Tältä pohjalta tekijä on samalla lähtenyt tutkimaan niitä syitä, jotka ovat johtaneet niin monen suomensukuisen kansan sorronalaiseen tilaan. Sillä esi-isiemme elämästä, heidän ikiaikojensa vaiheista, heidän uhrauksistaan jälkipolviensa hyväksi juontuvat kasvavan kansan elämän punaiset langat.

Erikoisesti Kuussaaren käsitys juuri näistä kohtalomme syistä on mielenkiintoinen. Ensimmäisenä syynä Suomen suvun suuruuden hajaantumiseen ovat olleet ikuiset sisäiset riitaisuudet, jotka ovat johtuneet itsekkäistä vaikuttimista. On puuttunut yhteisedun ymmärrystä ja kansakokonaisuuden ajatusta. Syvemmät syyt tähän piilevät suomalaisen rodun luonteessa. Kuussaaren käsityksen mukaan suomalaiset kansat ovat yksilökansaa vastakohtana laumakansoille. Heimot rakentuivat jo hämärästä muinaisuudesta itsetietoisista yksilöistä, jotka ovat aina pyrkineet omaperäisyyteen. Suuret erämaat ovat osaltaan tällaista luonnetyyppiä kehittäneet. Tietysti on aina noussut johtajia. Mutta edellämainituista syistä näiden toiminta on rajoittunut vain eräretkien ja kauppasotien johtamiseen. Näin ei ole syntynyt heimoja suurempia valtaryhmityksiä. Maantieteelliset olosuhteetkin ovat estäneet suomalaisia heimoja kehittämästä valtiota luovaksi, keskittyneeksi kansaksi. Nyt astuivat slaavien tapaiset laumakansat vaikuttamaan. Tällaisista orjuuteen tottuneista laumakansoista syntyi nopeammin voimakkaampia kansayhteisöjä, kun niillä vain oli kyllin itsekkäitä johtajia. Ja on itsestään selvää, että keskenään ristiriitaiset suomalaiset heimot joutuessaan voimakkaampien laumakansojen saartamiseksi kukistuivat.

Mutta nämä heimomme vaiheet avaavat samalla rohkeita tulevaisuuden näköaloja. Se mikä tähän asti ja vieläkin on ollut Suomen suvun heikkoutena, voi tulevaisuudessa koitua sen voimaksi, kun itsekkyyteen ja hajaannukseen vienyt yksilöitten itsetietoisuus muuttuu yhteishyvän ymmärrykseksi ja alistumiseksi kokonaisedun palvelukseen. Massakansoilta puuttuu voimakasta tahtoa. Tulevaisuus on persoonallisuuksien elämää. Ja kun kehitys kulkee korkeampaa itsenäisyyttä kohti, on ilman muuta selvää, että kaikkien yksilöitten täytyy olla uskollisia omalle kansallisuudelleen. Sillä maailman kehityksen täytyy viedä kansallisvaltioita kohti. Tältä pohjalta on selvää, että suomalaisen nuorison tehtävänä on mahdollisimman voimakkaan taisteluvoiman luominen, sillä ulkonainen uhka ei ole vielä talttunut eikä heimomme historian viimeistä sanaa sanottu. Sillä suomalais-ugrilainen rotu, se on Kuussaaren luja vakaumus, on kokonaan vieras länsimaisen rodun ajattelutavalle ja maailmankatsomukselle. Meidän tehtävämme on etsiä taisteluvoimaa heimomme alkulähteiltä. Siten täytämme neljännen käskyn vaatimuksen ja voimme lähetä sen lupauksen saavuttamista.

Kuussaaren kirja on käsikirjoituksena saanut osakseen myötämielistä arvostelua. Tunnettu tiedemies, prof. G. I. Ramstedt, ent. Japanin lähettiläämme, lausuu m.m.:

»Se on kansantajuinen, mielenkiintoinen ja vakavassa hengessä laadittu, on erikoistutkijain teosten ja yleensä nykyisten tietojen mukainen.»

Professori Iivari Leiviskä kirjoittaa:

»Olen saanut siitä sen käsityksen, että teos on laadittu huolellisesti ja harkiten ja että siinä on ensi kertaa riittävän laajasti otettu Suomen suvun vaiheiden käsittelyssä huomioon geopoliittiset syyt ja vaikutukset, joilla on ollut hyvin suuri merkitys Suomen suvun vaiheille ja koko Itä- ja Pohjois-Euroopan kehitykselle ja että tekijän koko esitystä valaisee voimakas suomalaiskansallinen näkemys.»

Suomen Kirjailijaliiton sihteeri, kirjailija Iivo Härkönen lausuu m.m.:

»Mielestäni suomalaisessa kirjallisuudessa ei ole tällaista yhtenäisessä rintamassa eteenpäin vietyä laajasuuntaista teosta Suomen suvun vaiheista.»

Ja rehtori K. A. Wegelius kirjoittaa:

»Se on käsittääkseni ensimmäinen, koko Suomen heimon kokonaisuutta silmälläpitävä perusteellinen tutkimus, jonka täytyy vaikuttaa varsin kiinnostavasti ja herättävästi jokaiseen, jolle Suomen heimon menneisyys ja tulevaisuus on rakas ja kallis.»

Suomen valveutunut nuoriso ei tänä Kalevalan riemuvuonna voisi toivoa itselleen herättävämpää ja voimakkaampaa oman maailmankatsomuksensa julistusta ja sentähden olkoon tämä kirja SM-paikallisosastojen, toverikuntien ja Karjalaseurojen kirjastojen kunniapaikalla. *Sinimusta.*

Eteenpäin!

Talvisen tuulen viima puhalsi kylmänä. Vihurin tuomat lumipilvet syöksyivät vinhasti sinä päivänä, jolloin suomalaisen Suomen sanansaattajat seisoivat pääkaupungin torilla odottamassa maan hallitusmiesten vastausta kansan oikeutettuun vaatimukseen. Silloin tuli väkistenkin mieleen ajatus: jos huomenna Pohjolan taivas jälleen kirkastuu talvisten lumipilvien väistyessä, niin kirkastuuko silloin myös suomalaisuuden taivas, vai jääkö se edelleenkin raskaiden pilvien peittoon.

Mutta tiedän varmaan, että tuo ajatus saattoi tulla esiin vain hetkeksi, sillä kevään merkit olivat jo silloin suomalaisuuden puolesta liikkeelle lähteneiden silmien edessä: milloinkaan aikaisemmin suomalainen Suomi ei ollut noussut niin yksimielisesti valvomaan sille luonnollisesti kuuluvien oikeuksien toteutumista, milloinkaan aikaisemmin eivät mielet olleet olleet niin valoisia, askel niin määrätietoinen, usko päämäärän pikaiseen saavuttamiseen niin ehdoton kuin nyt, jolloin ympärillä vallitsi Pohjolan talven hyinen lumimyrsky.

Sillä tuskin voinee kukaan enää vakavissaan uskoa, että suomalaisuustaistelu vieläkin tulisi kauan jatkumaan. Jo enemmän kuin sata vuotta on suomalaisuuden vaatimus kaikunut tässä maassa, jo enemmän kuin sata vuotta ovat suomalaisuuden esitaistelijat ponnistelleet sen päämäärän saavuttamiseksi, minkä jo silloin eräät maamme valveutuneet miehet selkeänä näkivät kangastavan silmiensä edessä, mutta vasta nyt koko Suomen suomalainen kansa on noussut yksimielisesti sitä päämäärää toteuttamaan. Ja on epäilemättä totta se väite, että kun kansa kokonaisuutena lähtee liikkeelle varmassa tietoisuudessa siitä, että sen itselleen ottama päämäärä on oikea, niin mikään este ei silloin voi olla kyllin voimakas peloittaakseen kääntymään takaisin. Kas siinä syy, miksi mainittuna helmikuun päivänä suomalaisten miesten mielessä oli kevään odotusta, vaikka yli maan kävikin helmikuun vereen saakka tunkeutuva pakkasen viima.

Suomalainen kansa on saanut kauan taistella saavuttaakseen ne oikeudet, mitkä jokaiselle kansalle kuuluvat oman kulttuurin kehittämiseksi ja vaalimiseksi.

Tämän taistelun kestäessä useampi kuin yksi suomalaisuuden asian innoittama sukupolvi taistelijoita on ehtinyt päättää työnsä koskaan näkemättä nuoruutensa tulevaisuudenuskon toteutumista. Nykyinen suomalainen nuoriso tulee sen näkemään Mutta vaikka näin käykin meidän aikanamme, ei se saa merkitä sellaista saavutusta, mikä antaa oikeuden jäädä lepäämään. Ainoa, mitä se saa merkitä, on tietoisuus siitä, että on alkanut uusi vaihe kansallisen kehityksemme historiassa. Sen täytyy merkitä sitä, että silloin voimat on kerättävä rakennustyöhön Isänmaan ja sen kansan hyväksi ja juuri tässä tehtävässä on tärkeä osa annettu sinimustalle nuorisolle, tehtävä, jota ei koskaan saa heittää kesken. Sillä sinimustan pyhä velvollisuus esi-isiensä perintöä kohtaan on sen voittoon vieminen.

Sinimustain taistelurintama ei ennen saa rauhassa levätä, ennenkuin se on tehtävänsä täyttänyt. Sen tehtävänä on mennä Suomen nuorison keskuuteen viemään viesti siitä, että meidän kansamme v o i elää yksimielistä ja onnellista elämää kansallisena kokonaisuutena, jossa jokaisen yksilön tehtävänä on ensinnä kysyä, mikä on kansakunnan kokonaisuuden etu ja vasta sitten, mitä hän itse tarvitsee voidakseen omalla elämällään hyödyttää kansaansa ja onnellisen tulevaisuuden turvaamista sille.

Me tiedämme kyllä, että meidän edessämme on vaikeuksia. Me näemme senkin, että jopa omassa keskuudessammekin voi jatkuvasti olla sellaista mieltä, minkä täytyy olla meille täysin vierasta. Me voimme joskus nähdä, että meidän keskuudessamme ei aina tehdä kaikkea keskinäisen yksimielisyyden ja hyvän tahdon säilyttämiseksi. Mutta juuri sitä vastaan meidän on taisteltava. Sinimustain täytyy kulkea tietään siitäkin huolimatta, että se on erittäin vaikeasti kuljettava tie. Vaikea siksi, että sinimustain itsensä täytyy ennenkaikkea olla siveellisesti esimerkkinä muille.

Mutta ellei näin olisi, ei meillä olisi mitään oikeutta julistaa aatteittemme oikeutta Suomen suomalaiselle nuorisolle. Vain sillä on oikeus niin tehdä, jolla on tietoisuus siitä, että hän edustaa tulevaisuuden lupausta kansallemme. Sinimustilla on pyhänä velvollisuutenaan tätä lupausta julistaa ja — ennenkaikkea — käydä sitä toteuttamaan.

Sinimustat! Tällä hetkellä on talven kuulakas taivas sininen ja kirkas. Onko sitä pidettävä kansamme elämän tulevaisuudelle rohkaisevana enteenä.

Sinimustat! Me jatkamme työtä!

Aaro·Salomaa.

Kalevalan perintö ja velvoitus.

Lieneekö toista eeposta, jossa kansan sielu ja rodun historia kuvastuisivat nerokkaimmin vertauskuvin ja paljastuisivat todellisimpina kuin Kalevalassa? Suomalainen rotu, yksinäinen ja vieras eurooppalaisuudelle, ja suomalaisen heimon henki, outo lännen ja lähimmän idän kansoille, on ollut sata vuotta kirjaanpantuina. Ja kun me nyt käymme Kalevalan neroutta juhlimaan, me katsomme kansalliseepoksemme kuvia kuin loveenlangenneen tietäjän näkyä, joka on imenyt totuutensa vuosituhansien hämärän takaa.

Kalevala on nyt kokonaisen vuosisadan ilmaissut suomalais-ugrilaisen rodun pohjimmaista veren perintöä. Monet kalevalaiset elämänkohtalot ovat juuri tällä hetkellä masentavinta todellisuutta. Vai emmekö me näe tuossa tarinassa Sammon ryöstöstä vertauskuvaa heimomme historian syvimmästä sisällyksestä? Taistelu valosta joka puolelta hyökkääviä voimia vastaan, jos mikään, juuri se on ollut Suomen suvun tie Uralin länsipuolelta halki mustan mullan maan lähelle ihmiselämän äärimmäisiä rajoja napapiirin pimeydessä. Ja eikö Kullervon kohtalossa kuvastu paljaimpana se kirous, joka tuota kärsimysten tietä on varjostanut? Ikeenalaisuus, orjuus, taistelun toivottomuus on puhaltanut kuin jäinen tuuli hengen Kullervon karuun ja kirottuun elämään. Ja on kuin olisi edessämme kappale viimeisintä suomalaista historiaa, kun me näemme märkähatun karjanpaimenen rusikoivan palasiksi Lemminkäisen ruumiin ja upottavan vertavuotavat jäsenet Tuonelan joen pohjamultiin. Sama nurinkääntynyt viha on tälläkin hetkellä hajoittanut kansallisen kokonaisuutemme.

Mutta Kalevalan runojen kuva rodustamme olisi kuitenkin yksipuolinen, jos se rajoittuisi vain historiamme traagillisen aineksen kuvaamiseen. Kalevalan sisällys on sittenkin ennenkaikkea suomalaisen sankaruuden runoutta. Ja juuri tällaisena rohkeitten sankareitten, huimien seikkailujen, sisun ja päättävän toimintatarinan eepoksena Kalevala tulee varmasti vetoamaan suomalaisen, kansallisesti heränneen nuorison parhaimpiin vaistoihin. Se opettaa tälle nuorisolle, että kalevainen esikansa oli sotaisan hengen ja miehekkään mielen uljasta kansaa. Noissa Kalevalan kuvaamissa tapahtumissa, joissa viime aikojen tutkimus on nähnyt yhä enemmän historiallista todellisuutta, ovat suomalaisen veren hillitön vimma ja mistään esteistä tietämätön uhma saanut kuvauksensa. Lemminkäinen on suomalaisen alati läikehtivän seikkailijaveren verevä edustaja. Ahti Saarelainen, jonka suonia polttaa kiihkeä taistelutahto, on jääkärien ja heimosoturien uljas edeltäjä sanoessaan:

»En huoli kotieloista.
Jos markan sodasta saanen,
parempana sen pitänen.
Tuo tuolta isäni miekka,
karma kalpa vanhempani,
joka on luissa lohkiellut,
pääkasuissa katkiellut!»

Ja Kullervon sotaanlähtöä mahtavampaa kuvaa ei liene toista maailmankirjallisuudessa. Kullervo on se hahmo, jossa suomalaisen rodun taistelu kuvastuu selvimmin, sen synkkä alkuvoima, hullu voimaihmisyys ja väkevä veren perintö, joka ei tule koskaan jäännöksettömästi sopeutumaan länsimaisen kulttuurin väsähtäneeseen viileyteen. Voiko sankarius, tekoihin valmis mieli, sen paremmin ilmaista itseään kuin Kullervon sanoissa:

»Somap' on sotahan kuolla,
kaunis miekan kalskehesen!
Sorea sotainen tauti:
Äkin poika pois tulevi,
laihtumatta lankeavi.»

Ja Väinämöinen vihdoin, suuri kansan johtaja, on suomalaisen heimon henkisen laadun ja korkealle yli aineellisen tähtäävän pyrkimyksen voittoisa sankarihahmo. Häneen sisältyy se, mikä on rodullemme ominaisinta ja erottaa sen muiden kansojen kansallisluonteesta. Syvä hengenviisaus, shamaanien ja tietäjien heimon henkisyys, länsimaiselle materialismille vieras hengen palvonta personoituvat Väinämöisessä. Väinämöisen ja Joukahaisen kilpalaulannassa nämä kaksi maailmankatsomusta kohtaavat toisensa. Ja on kuin sen kilpalaulannan viimeiset vuorosanat olisivat viime viikkoinakin kajahtaneet yli maan.

Kalevalan Väinämöinen väistyy uuden ajan tieltä, ei varmastikaan niinkään paljon kristinuskon kuin valloittavan, maahan tunkeutuvan lännen karkoittamana. Kansanusko odotti hänen paluutaan. Eikö se vertauskuvallisesti tapahdu silloin, kun suomalainen rotuhenki katkaisee meidän sisimmälle olemuk-

SM-tyttöjen suuret tehtävät.

Sm-tyttöjen olemassaolo sinänsä on jo eräänlainen uuden maailmankatsomuksen ja uuden ajan ilmaus. Siksipä ajatellessa sm-tyttöjen tehtäviä tuntuu, että heidän tärkein tehtävänsä kohdistuu heihin itseensä. Heidän pitää kasvattaa itsensä kelvollisiksi palvelemaan Isänmaata aikamme nuorten vaatimusten mukaisesti.

Sm-tyttöjen kunnia-asia on näyttää, että tyttöosastojen toiminta on yhtä innokasta ja pirteää kuin poikainkin!

Edellisen kanssa on omituisessa ristiriidassa se tosiseikka, että vaikka joistakin syistä kuulutaankin isänmaallisiin järjestöihin, niin ihmeen vähän monet tytöt ovat perillä Isänmaan asioista ja osaavat niistä keskustella. Se johtunee siitä, että meillä yhä edelleen tahtoo olla vallalla semmoinen vanhanaikuinen käsitys, että tytön ja naisihmisen ollakseen viehättävä ja »tosinaisellinen» pitää olla jonkunverran — etten sanoisi aika lailla — kanamainen. Ei muka sovi osata keskustella yhteiskunnallisista ja valtiollisista kysymyksistä järkevästi!

Juuri tässä suhteessa on meidän luotava uusi naistyyppi. Meidän pitää näyttää, että me luopumatta naisellisista ominaisuuksistamme ja kieltämättä erikoisasemaamme ja -tehtäviämme naisina voimme silti ymmärtää noita kyseessä olevia asioita, innostua Isänmaasta koko sielulla ja sydämellä, — jopa tarvittaessa toimiakin julkisessa elämässä.

Tämä ei ole välttämätöntä vain oman arvomme vuoksi, vaan Isänmaan tähden. Meidän kansamme on niin pieni ja me elämme sellaisissa olosuhteissa, että meillä *jokaisen* kansalaisen pitää olla valveutunut. Meillä *ei saa* olla epänaisellista rakastaa Isänmaata koko sydämensä — ja järkensä voimalla!

Siksi sm-tyttöjen ohjelmaan kuuluu suureksi osaksi samaa kuin poikain: alustusten, esitelmien, keskustelujen y.m. avulla on tutustuttava Isänmaata koskeviin asioihin, yhteiskunnallisiin kysymyksiin, IKL:n ohjelmaan ja erikoisesti heimokysymyksiin. Isänmaallisen mielen pitäisi olla laadultaan tarttuvaa; senvuoksi pitää oppia keskustelun avulla vaikuttamaan seurapiirissään, eikä tyttöjenkään osanotto jonkunlaisiin puhujakursseihin olisi haitaksi. — Voi ehkä joskus järjestää keinotekoisia väittelytilaisuuksia, joissa joku esittäisi esim. marrxilaisen työläisnaisen osaa ja toisten pitäisi »käännyttää» hänet. Tästä olisi m.m. sekin hyöty, että tuon »esittäjän» pitäisi ennakolta päästä perehtymään esitettävänsä ajattelutapaan.

Näin saavutettua kykyä ottaa osaa aktiiviseen isänmaalliseen toimintaan tarvitaan meillä aina. Mutta aivan erikoisesti sitä vaaditaan sodan syttyessä. Siksi täytyy *puolustuskysymyksen* olla eroittamattomasti sm-tyttöjenkin ohjelmassa. Meidän täytyy lähteä siitä ajatuksesta, että meillä miesten on mahdollisimman tarkoin kaikkien päästävä rintamalle. Se on mahdollista vain, jos me naiset voimme täyttää mahdollisimman tarkoin rintamantakaiset paikat. Nythän Lotta-järjestössä kyllä saa harjaannusta tässä suhteessa. Mutta ei kaikissa osastoissa tarpeeksi. Pitäköön jokainen sm-tyttö huolta siitä, että hän sodan syttyessä pystyy täyttämään jonkun paikan Isänmaan puolustamisessa! Ajattelisin silloin tytöille lähinnä ilmatorjunta- ja kaasusuojelukursseja, kenttäpuhelimen hoitoa y.m.s.

Hyvä olisi mielestäni isompien tyttöjen saada jossakin määrässä ampumakoulutusta. Tiedän, että tässä suhteessa monet ovat eri mieltä, enkä tiedä, onko tällainen harjoittelu mahdollistakaan SM-järjestön piirissä. En tätä sanoessani ajattele suinkaan mitään »kuolemanpataljoonaa» tarkoitan vain, että varalta olisi hyvä. Mekin haluamme puolustaa Isänmaata.

Tässä yhteydessä en voi olla huomauttamatta myös fyysillisen kasvatuksen tarpeellisuudesta. Ajattelen erikoisesti hiihtotaidon tärkeyttä. Eiköhän

---

sellemme vieraat kahleet ja uskaltaa olla sitä, mihin vuosituhansien perintö sitä velvoittaa, edustaa omaa kansallista laatuaan sillä rotuvoimalla, minkä kalevaisilta eräkuninkailta, heimopäälliköiltä ja sankareilta olemme perineet?

Sinimustajärjestön nuoriso on tuntenut, että parhaat kansalliset voimamme, käsityksemme kansallisesta kokonaisuudesta ja tulevaisuutemme suuruudesta on kuin valo Pohjolan kivimäkeen suljettu. Mutta se valo, huikaiseva näky kansasta, joka kerran yksimielisenä saavuttaa suuruutensa, täytyy sieltä vapauttaa, päästää irti valtaamaan joukot, vetämään ne mukaan suureen taisteluun suurimpien päämäärien puolesta.

Sakari Vapaasalo.

voisi järjestää *hiihtokursseja* sm-tytöille? Ja sitten kartta mukana tuntemattomille teille, täysinäinen reppu selässä, — ei sitä tiedä, mitä kaikkea siinä repussa sm-tyttökin sodan aikana voi joutua kulettamaan!

Mutta sitten on paljon sellaista hommaa, johon juuri tytöt pystyvät paremminkin kuin pojat. Semmoinen on esim. pakolaishuolto. Jos paikkakunnalla asuu karjalais- ja inkeriläisperheitä, on sm-tyttöjen kunnia-asia ilahduttaa heitä käymällä tervehtimässä ja katsoa, että heillä on ainakin tarpeeksi vaatetta. Nykyisin harvassa paikassa vetelee myyjäisten pito; parempi lienee kerätä ja valmistaa suoranaista vaateavustusta. Neuvoja pakolaisperheitten avustamisessa voi saada esim. Naisylioppilaiden Karja-Seuralta, os. Helsinki, Vanha yliopp. talo. — Samoin voivat tytöt olla mukana esim. invaliidiperheitten tai työttömien IKL:n jäsenten auttamisessa.

Yleensä on huomattu, että vapaassa yhdistystoiminnassa varojenkeruu (ja kerjuu!) on naisten erikoinen avu. Sama on asian laita, kun on kyseessä tilausten keruu esim. sanomalehdille ja julkaisujen levittäminen. Paljonhan meitä tarvitaan kaikenlaisissa käytännöllisissä hommissa, puhumattakaan siitä, että erikoisesti kokousten ja juhlien järjestelyssä on monta asiaa, joissa tarvitaan nimenomaan naisellista silmää ja kättä.

Uskon, että löydämme itsellemme kosolta tehtäviä, kunhan vaan muistamme ja uskomme, että Isänmaa tarvitsee meitä ihan yhtä välttämättömästi kuin noita poikiakin ja että ihan yhtä arvokkaalla tavalla voimme sitä palvella ja valmistaa sen suurta tulevaisuutta. Sanotaan, ettei Rooman suuruutta olisi voitu luoda ilman sen uljaita, isänmaallisen mielen elähyttämiä naisia, — mielen, joka antoi voimia suurimpiinkin uhrauksiin ja joka heidän vaikutuksestaan elähdytti jokaista kotia. Ja omasta maastamme ovat meille esimerkkeinä ne naiset, jotka pelottomasti toimivat itsenäisyysliikkeessä ja vapaussodan valmisteluissa. Nyt ovat toimintamahdollisuudet meillä vaan paljon suuremmat!

Anna-Liisa Heikinheimo.

Joka ei maan vaiheiden uudistuessa valppaasti, varmasti, rohkeasti ja alttiisti tee työtä koko maan kumoamattomaksi pystyssäpysymiseksi ja vaurastumiseksi, hän on vahingoksi ja onnettomuudeksi, hän on rikkaruoho, jonka leikkuumiehet ajallaan nyhtävät poltettavaksi, tai haaska, jolla kiljuvia petoeläimiä pyydetään.

A. I. Arvidsson.

Johtajat.

Kun me sinimustat olemme ruvenneet viemään eteenpäin johtajaperiaatetta, huutavat vastustajamme: »Vapaus! Missä on se vapaus, josta on niin paljon puhuttu. Ei Suomen kansa ole tottunut siihen, että sitä joku Hitler tai Mussolini käskee»! — He ovat tavallaan oikeassa näin sanoessaan, sillä valitettavasti ei suomalaisilla ole ollut niin monta todellista johtajaa, että niihin olisi voitu tottua.

Tämän johtajien puutteen lausui julki jo Eino Leino, yksi maamme suurimpia runoilijoita, sanoessaan:

> Tää kansa on kuin kaupunki,
> min torninkello seisovi,
> ja kaikki naapuristaan
> käy aikaa kysymään.

Vaikea on sattuvammin sanoa! Suomalaiset ovat kyllä iskeneet sinne ja iskeneet tänne, mutta mitään suurempaa ei useinkaan ole saatu aikaan. Vain harvat ovat kyenneet yhdistämään kansamme työtarmon ja suuntaamaan sen saman aatteen hyväksi. Kansalla ei ole ollut yhteistä ajannäyttäjää, jolla olisi ollut voimaa vetää seisova kello.

> Jos tääll' ois mies, jos yksikin,
> niin itse kiipeis tornihin
> ja voiman oikeudella hän
> sen kellon vetäis käymähän.

Ei ole ollut miestä, jonka ääni olisi kantanut yli koko Suomen niemen, johtajaa, joka olisi voinut sanoa: »Näin on aika maan!» Leino jatkaakin:

> Mutt' mies hän viipyy, viipyy vaan
> ja yhä seisoo kello maan
> ja kaikki toimet nurin käy,
> kun ajannäyttäjää ei näy.

Sinimustat, meidän tehtävämme on ohjata Suomen kansa kohti suurta tulevaisuutta. Vapauttakaamme tämä maa puoluevallan ikeestä. Meitä odottaa taistelu. Siinä tarvitsemme oikeita johtajia, jotka osaavat koota ja suunnata voimamme, niin ettemme hajanaisina joukkoina hyökkäile turhaan, vaan käymme voitosta voittoon.

Vastustajamme, tahtoessaan polkea johtajien merkitystä, eivät muista, että vain hyvien johtajien vaikutuksesta on kansamme saanut suurta aikaan. Snellman, suurin poliittinen johtajamme, oli mies, joka herätti suomalaisten piilevän kansallistunnon. Jos häntä ei olisi ollut, niin ei nyt ehkä Euroopassa olisi suomalaista valtiota.

Ilman talonpoikaisarmeijan johtajaa, sotamarsalkka Mannerheimiä, eivät valkoiset olisi voineet muodostaa lujaa yhtiesrintamaa.

Suuret johtajaluonteet eivät koskaan ole maatamme vahingoittaneet. Mutta siitä, mitä olemme saaneet aikaan ilman yhteistä johtajaa, on surullisena todisteena se, että Karjalassa nyt on yö.

Ahti Seppä.

Hieman Eestin nykyisen taistelun taustasta.

Eestin vapaussoturiliike on johtavalta aineksel-taan suuressa määrin nuoren sukupolven liike. Jos ajattelemme niitä eestiläisiä miehiä, jotka Vapaussoturiliiton kehittyessä mahtavaksi poliittiseksi tekijäksi pääasiallisimmin kantoivat päivän kuorman ja helteen ja jotka myös saivat raskaimmin tuta viime maaliskuussa suoritetun »demokratian pelastuksen» iskut, niin he ovat miltei poikkeuksetta nuoria miehiä. Tuomari Artur Sirk ja tuomari Paul Telg — mainitakseni vain tunnetuimmat heistä — kuuluvat siihen sukupolveen, joka koulun yläluokilta tempautui kansansa vapaussodan verisille kentille ja joka nyt on joitakin vuosia yli kolmenkymmenen.

Siinä ylimielisyydessä, jolla Eestin vanhat puoluejohtajat suhtautuivat vapaussoturien taistelujulistukseen marxilaisuutta ja vanhaa, lahjusjärjestelmän ja ryhmäpyyteiden pilallesyövyttämää puoluevaltaisuutta vastaan, kuvastui räikeän selvänä vallassa olevan, mutta jo asemansa heikkouden tuntevan polven katkeruus nuorta, esiin murtautuvaa sukupolvea vastaan. Loistavan, joskin tähän eestiläiseen tapahtumasarjaan vain tragikoomillisena soveltuvan muodon tälle vanhan polven arvioinnille on antanut George Chapman kirjoittaessaan: »Nuoret pitävät vanhoja hölmöinä, mutta vanhat *tietävät* nuorten olevan hölmöjä».

Viime maaliskuun 12 p:n tapahtumista Eestissä on kirjoitettu paljon ja niiden taustaa monin tavoin

Eestin vapaussoturien johtajia kesällä v. 1933. Eturivissä m.m. Artur Sirk, Andres Larka ja Paul Telg.

Maisteri Vilho Helanen.

selitetty. Nykyisin ei Suomessa enää liene missään piireissä ketään, joka ottaisi täydestä Eestin nykyisten vallanpitäjien selitykset, että heidän oli kansanvallan ja parlamentarismin pelastamiseksi pakko väkivalloin tukahduttaa vapaussoturiliike juuri sen lopullisen voiton kynnyksellä. Sillä eestiläisestä kansanvallasta ja parlamentarismista, jotka »pelastettiin» satojen vapaussoturijohtajien sulkemisella tutkinnotta ja tuomiotta vankiloihin ja heidän sanomalehdistönsä ja järjestöjensä lakkautuksella, ei ole sen koommin mitään elämän merkkejä näkynyt. Tuohon »pelastustyöhön» näyttää sopivan hyvin vanha, kulunut vitsi: leikkaus onnistui, potilas kuoli. Kansanvallan ja parlamentarismin »pelastajat» ovat niiden haudalle pystyttäneet kahden — vai olisiko sanottava kolmen — miehen diktatuurin.

Silti ei ole tarpeen aivan ehdottomasti hyväksyä sitäkään otaksumaa, että Eestin nykyiset vallanpitäjät eivät hinnalla eivätkä millään halunneet luopua heille henkilökohtaisesti mieluisasta ja edullisesta vallastaan ja että kun he näkivät kansan jo auttamattomasti kääntäneen heille selkänsä ja valmistau-

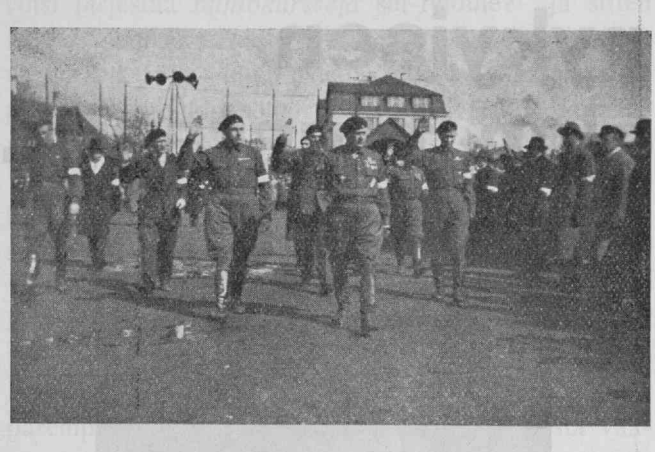

Vapaussoturien johtajat saapuvat Tallinnan urheilukentällä pidettyyn suureen juhlaan. Vasemmalta: Dunkel (kuoli äskettäin vankilassa), Seiman, Sirk, Larka ja Jalakas.

tuvan antamaan laillisten vaalien kautta vallan vapaussotureille, he puhtaasti itsekkäistä syistä ehättivät tapausten edelle ja marssittivat sotaväen esiin, niinkauan kuin se heidän marssitettavanaan vielä oli. Voidaan näet ajatella vielä kolmatta selitysmahdollisuutta. Edellä viittasin jo siihen. Eestin viimeaikaisessa poliittisessa elämässä vanhat ja nuoret johtajat ovat kumpikin omine vakaumuksineen ja omine valtiollisine ohjelmineen joutuneet seisomaan vihamielisesti vastakkain. Vanhoihin vallanpitäjiin oli saattanut niiden vaiherikkaiden vuosikymmenien aikana, joina he ansiokkaasti johtivat kansaansa, syöpyä kylläkin naurettava, mutta inhimillisesti ymmärrettävä harhakuva siitä, että Eestin kansaa pystyvät jatkuvastikin ohjaamaan vain he ja että kansa, valitessaan toiset, uusia valtiollisia ja yhteiskunnallisia näkemyksiä edustavat johtajat, syöksisi itsensä turmioon, josta heidän — vanhojen johtajien — sekä oikeus että velvollisuus oli pelastaa kansansa millaisin pakkokeinoin tahansa.

Tällainen harhakuvitelma todistaa tietysti hautojassaan rajatonta itserakkautta ja oman tärkeytensä suunnatonta yliarvioimista. Mutta menneiden vuosisatojen historian lehdiltä on löydettävissä useitakin tällaisia, puolittain koomillisia, puolittain traagillisia hahmoja, nimenomaan vanhentuneiden valtiomiesten joukosta, jotka eivät ole käsittäneet, että heidän verenvuodatuksiinkin valmiista vastustuksestaan huolimatta uusi aika uusine tunnuksineen ja uusine johtajineen murtautuu esiin ja murtautuu sitä väkivaltaisemmin, mitä kauemmin, luonnollista kehitystä koetetaan pakkokeinoin estää.

Kaiken sen säälimättömyyden yli, jolla Eestin nykyiset vallanpitäjät ovat nyt lähes vuoden ajan riehuneet hävittääkseen vapaussoturiliikkeen juurineen maasta, kaikuvat lohdullisina Artur Sirkin sanat: »Rauhallisuutta! Tämän taistelun voittaa se, jolla on paremmat hermot. Rauhallisuutta! Meillä on aikaa odottaa — olemme nuoria». Ne ovat miehen sanoja, joka tietää taistelevansa kansansa paremman huomisen puolesta ja jolle myös kuuluu tulevaisuus. Ne ovat näinä raskaina aikoina myös johtaneet ja elähdyttäneet hänen satoja kohtalotovereitaan ja satojatuhansia kannattajiaan — niitä, jotka kuukausimääriä ovat viruneet vankiloissa vanhan, luhistuvan järjestelmän vihan uhreina — ja niitä, jotka odottavat vaieten, mutta uskollisina sen päivän koittoa, jolloin nykyinen painajaisuni päättyy ja Artur Sirk nuorine tovereineen astuu vapautuvan kansansa johtoon.

Vilho Helanen.

Vapaussoturit kunniakäynnillä Tallinnan sankarihaudalla.

Valkenteen!

Sinimustalle
HEIKKI ASUNTA.

PÄÄ PYSTYYN, MIEHINEN SUKU,
PÄÄ PYSTYYN KALEVAN MAA!
EI SAMPOS KONSANA HUKU,
EI PIMENE POHJOLAAN.

JOS VALONARKOJEN YÖHÖN
SE JÄÄNYT HETKEKSI OIS,
KÄY VAPAUTTAJAN TYÖHÖN,
TUO VALOS VANGITTU POIS!

MIES KUOKAN, KIRVEEN JA ÄKEEN,
ON EESSÄS TOIMI JA TYÖ:
SA POHJAN KIVIKKOMÄKEEN
TIE AUKI VOIMALLAS LYÖ.

SA KOOLLE KUTSU JO VELJET:
TAAS SOTA SAMMOSTA KÄY.
LYÖ RIKKI LOUHIEN TELJET,
KUN VALKEUTTA EI NÄY.

JOK' AINOAN SYDÄNALAN
TÄÄ VAATIMUS TÄYTTÄKÖÖN:
MAA SAMMON JA KALEVALAN
TAAS MAHTINSA NÄYTTÄKÖÖN!

EI YÖHÖN HUKKUA MIELI,
SE, JOLLA VALKEUS ON:
YKS' SUURI, KANTAVA KIELI,
SEN RAKKAUS POHJATON.

Vilho Koljonen:

Päivä Kalevalassa.

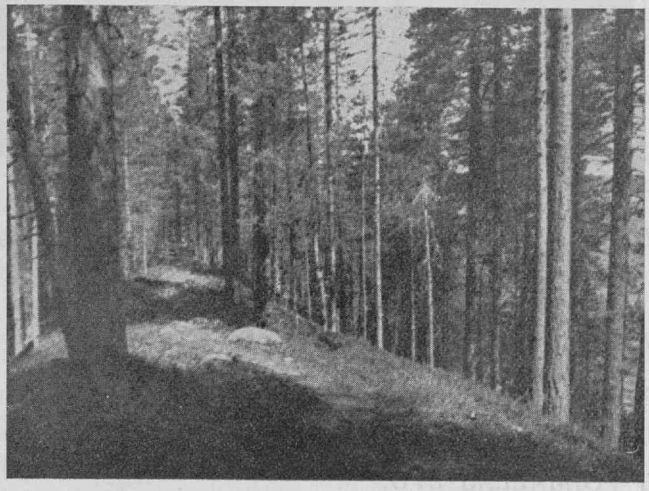

Karjapolku Tolvajärvellä. Valok. V. Koljonen.

Olet joutunut keskeltä pääkaupungin hälinää hiljaiseen saloon, seutuun, joka tuntuu sinusta tutulta, vaikka olet siellä ensimmäistä kertaa. Koulussa lukemasi Kalevala, sen metsät ja järvet, kylät ja talot, sen sankarit, miehet ja naiset, sen elämä ja tavat ovat joutuneet katseltavaksesi elävänä todellisuutena. Ensimmäinen raja-karjalaisessa kylässä viettämäsi päivä on ollut päivä Kalevalassa — 1930-luvulla.

Aamulla kävelit kylän kujasia myöten Maksiman, käärmeenlumoojan ja tietäjän luo. Menit sinne epäilys mielessäsi, mutta istuttuasi hetkisen miehen juttusilla, kuunneltuasi, »syntyjä syviä» ja katseltuasi isäntäsi ankarannäköisiä tietäjänkasvoja sinun täytyi uskoa miehen pystyvän hallitsemaan osaa luontoa.

Menit päivemmällä nuotalle kylän miesten kanssa. Tuolla kivellä on nähty *vetehisen* istuvan päätänsä sukien, kerrottiin sinulle. Samaan lahteen ja samana kesänä hukkui eräs kylän tytöistä, jatkuu kyläläisten kertomus, jonka sisältöä jäät ihmetellen miettimään tarpoimesi nostattamain vesipisarain synnyttäessä hohtavan sateenkaaren nuottavenheiden väliin.

Istut päivällispöydässä syöden »suorittua riäppyö» (paistettua mujetta), nuotan saalista. Jälisteeksi tuodaan pöytään sultsinaa, herkullista piirraslajia. Nuoren emännän ja hänen sylissään istuvan pikkutytön välille sukeutuu herttainen väittely syötävästä ruokalajista:

Tyttönen väittää sen olevan »tseeppoa», äiti »sultsinaa». Kumpi lieneekin oikeassa, sinä olet puolestasi tyytyväinen syömääsi herkkuun. — —

Päivä alkaa sijautua, mennä mailleen. Olet kerinnyt sitten päivällisen käydä naapurikylässä, polkupyörällä. Tapasit siellä vanhuksen, järven rannassa istuvan onkimummon, joka lauloi sinulle kolmekymmentä säettä elävää Lemminkäisrunoa! — Näit kotivalkeiden leimuavan järven takana, näit Kalevalan sankarien soutavan järven selkää, kuulit liedon Lemminkäisen kaksinpuhelun äitinsä kanssa —.

Päiväsi on ollut täynnä ihmeellisiä vaikutelmia. Istut niitä mielessäsi kokoillen ja uudistaen hiljaisen Kotijärven rannassa.

Rastas äännähtelee rantakalmiston kuusessa. Saaren takaa ilmestyy näkyviin venhe, joka näyttää ikäänkuin aineettomuudessa liukuvan. Kaikki vaikuttaa omituisen epätodelliselta, sadulta.

Olet elänyt päivän rajakarjalaisessa salokylässä, olet elänyt päivän Kalevalassa, päivän, joka on taikonut sinuun lisää rakkautta, rakkautta maahasi ja sen kalevalaiseen kansaan, Suomeen ja Suomen kansaan.

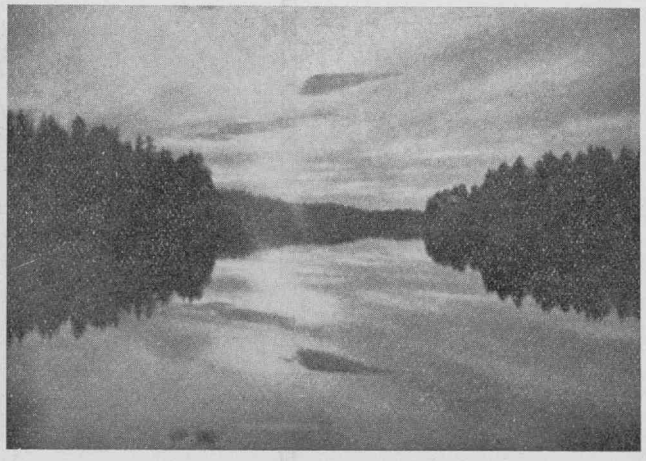

Auringonlasku Tolvajärvellä.

ME.

Kirjoittanut *Aulis Ojajärvi.*

Päin ryssää! Niin ikuisesti
sotahuutomme, veljet, soi!
Mitä vain isät ennen kesti
pojat myös saman kestää voi.
Sukupolvien unhoon mennen
yhä yksi on säilynyt:
kipeämmin vielä kuin ennen
tuli tuntoja polttaa nyt.

Verin kylvetty Karjalan hiekkaan
pyhä siemen, veljet, on
ja meille on isketty miekkaan
taru kalliin kohtalon.
Näin uskoen tehtäväämme,
avuks' huutaen Jumalaa
päin ryssää rynnätkäämme,
päin ryssää ja kuolemaa!

Sydän vuotaen nuorta verta
yhä lippua kohottain
lipun juurelle kaatui kerta
suku soihdunkantajain. —
Mut, veljet, kalleimpansa
he meille jättivät niin,
oman uskonsa: nousee kansa,
joka orjaksi kahlittiin!

Ei väistyä, veljet, kukaan
voi meistä tuumaakaan!
Ja me vaadimme kaikki mukaan
näin yhdessä vannomaan:
Idän raskaan anturan alle
ei orjana Karjala jää,
rajapyykkinsä laajemmalle
tulevaisuus pystyttää!

Tunnussana: Kotimaa!

Muistelma.

Mitä mahtoivat tuntea ja miettiä ne esi-isämme, jotka menneinä vuosisatoina sodittuaan vierailla mailla vieraan lipun alla — nuo 30-vuotisen sodan ja niin monen muun sodan kävijät — vihdoin vuosien ja vuosikymmenten jälkeen palasivat kotiveräjille?

Varmaan samaa kuin 20:nnen vuosisadan suomalaiset jääkärit, entiset Saksan armeijan rintamasotilaat, Armon vuonna kahdeksantoista.

Mieleeni muistuu pikku episoodi, lomamatkalta muinoin, vuoden 1916 syystalvelta. Lomalaisia täynnä oleva juna läksi Midaun asemalta. Vaunussa parrakkaita nostoväkimiehiä, meitä kaksi suomalaista ja muuan nuori saksalainen, ensi kertaa lomalle päässyt. Kun juna nytkähti liikkeelle, kohosi tuo saksalaisnuorukainen seisoalleen ja huudahti nuorekkaalla, sorahtavalla, murroksessa olevalla äänellään innokkaasti:

— Hurrah! Parole ist Heimat! (Eläköön! Tunnussana on kotimaa!)

Hän istuutui hiukan häpeillen, kun näki vanhojen miesten hymätävän. Mutta hänen silmänsä loistivat ja hänen oli vaikeaa pysyä alallaan. Hän oli nuorukainen kuin mekin, ja me ymmärsimme hänen riemunsa.

Meidän suomalaisten tunnerekisteri on suppea ilmaisuissaan. Luonteemme on raskas ja sisäänpäin kääntynyt. Tunteitten myllerrys näkyy meissä yleensä vain hyvin niukkana pintaväreilynä tai emme anna sen näkyä ensinkään.

Joka tapauksessa: meidänkin tunnussanamme oli Kotimaa, oli ollut jo kaksi, kolme pitkää odotuksen vuotta. Ja nyt, helmikuun huikaisevan kirkkaana päivänä, Pohjanlahden jääkenttien keskellä, hitaasti lähestyessämme vielä näkymättömiä rakkaita rantoja, se tunnussana huusi suonissamme kohisevana kevätmyrskynä. Se sana tuli lihaksi, ja onni oli meidän keskellämme.

Kun tuhat tähyävää silmäparia vihdoin keksi kimmeltävän valkean jääkentän takaa aavistuksen oman maan ääriviivasta, sylkähti sydän halkeamaisillaan.

Siunattu sinervä juova
äärellä valkean aamun. . .
Kun hymy hyvän suova
lempeän tuttavan haamun. . .

Se oli todella kuin haamu, silminnähtävä ja vähitellen kasvava ja samalla muuttuva olennoksi, armaaksi Suomen mannuksi.

»Oi kallis kotimaa,
Suomi, sulo Pohjola,
Ei löydy maata sen armaampaa!»

Marssilaulumme, jota niin usein vierailla veräjillä olimme laulaneet ja joka siivitti aatoksemme kotiinpäin.

Suomi, sulo Pohjola. Nyt se oli todellisuus! Se näytti meille ystävälliset äidinkasvonsa. Taivaan pyhä, pyörryttävä korkeus oli sininen. Maa puhdas, valkea, neitseellinen.

Ja kaiken lomassa pauhasi sydämessä vapahtava tunne: Ei mikään voi enää estää, ei mikään!

Nyt oli valmis kuolemaan tämän maan puolesta. Kun elämällä oli tällainen juhlahetki kuin tämä kotiintulo — oli se saavuttanut täyttymyksensä kukan. Nyt oli velvollisuus pyhin.

Vaasan tyttökoululla, majoituspaikassamme, oli lapsellisella käsialalla kirjoitettu luokkataululle:

»Tulkaa jääkärit, tulkaa vaan,
omaa maatanne puolustamaan!»

Niin — omaa maata. Pyhää maata, valkeaa maata.

Moni silloisista kotiintujista lepää.

Heidän muistonsa elää kumminkin yhtä kauan kuin v:n 1918 helmikuun 2 päivä säilyy suomalaisten mielessä.

27-jääkäri.

„Cornuta“
kukkakauppa ja sitomo.
Bulevardi 6.
Puh. 38079.

valmistaa kukkalaitteita, laakeriseppeleitä, hautaseppeleitä, vihkoja y.m. ajan suurimpien vaatimuksien mukaan.

LANGEMARK.

Kirj. **ARNE SOMERSALO.**

(Jatkoa.)

Ei mikään ole taistelussa sen pelottavampaa kuin yhteyksien katkeaminen. Epätoivoisissakin tilanteissa antaa tietoisuus siitä, että jossakin takana työskentelee tapahtumien kehitystä seuraava johto, tai että rinnalla seisoo toinen joukko, jonkinlaisen turvallisuudentunteen. Mutta havainto, että yhtäkkiä on joutunut aivan yksinään vastaamaan joukkonsa kohtaloista, saa rohkeimmankin aluksi hätkähtämään.

Me makaamme — satakunta miestä — noin 150 metrin päässä mahtavasta betonijärkäleestä, jonka pitäisi olla vielä pari kilometriä etulinjasta, mutta joka nyt yhtenään syöksee tulta pimeään yöhön. Kranaattikuoppani yli käy taukoamaton viserrys ja suhina, ja monista muista äänistä päätellen olemme me nyt etulinjassa.

Ei ole varmaa, tulenko enää milloinkaan tekemään mitään ilmoitusta esimiehilleni, mutta se ei estä minua tekemästä tiliä itselleni mahdollisista virheistä. Jos vihollisen hyökkäys meidän marssiessamme on vyörynyt tänne saakka, se on: kolmanteen asemaan asti, olisi meidän pitänyt saada siitä tieto. Tuossa betonisuojassa sijaitsi taistelujoukkojen komentajan käskypaikka, ja nyt se on tietenkin siirretty taaksepäin. Ja tuon äsken läpäisemämme metsän takana on jossakin uusi viestikeskus, jonka olemme pimeässä sivuuttaneet.

Taikka sitten on vihollinen yllättänyt, ja silloin onkin takanamme — *tyhjiö!*

Ystäväni on päättänyt tarkastuksensa ja makaa jälleen huohottaen vierelläni. Hetket ovat kalliita. Tartun häntä käsivarteen.

»Levitä komppania rintamaan ja anna sen heti kaivautua maahan! Lähetä yhteyspartiot sivustoille ja viestimies takaisin etsimään viestikeskusta. Viisi tuntia sitten oli tuossa suojassa naapuriryhmän äärimmäinen komentopaikka oikealle, se on, isäsi pataljoonan —»

Hän oli hypähtänyt pystyyn.

»Isäni! Eikö hän olekaan enää kolmannessa linjassa, lepopataljoonan kanssa? Ehkä hän on *vieläkin täällä!* Menen katsomaan!»

Vedin hänet takaisin kuoppaan, tyhmyyttäni noituen.

»Poikaseni, sinä jäät kauniisti tähän! Olet komppaniastasi vastuussa etkä sitä jätä, ennenkuin tilanne on selvinnyt. Tuolla on enää vain pari kk-ryhmää ja isäsi jo ties kuinka kaukana. Minä sitävastoin olen nyt tehtäväni suorittanut, vähän liiankin hyvin, sillä päämääränämme oli vain kolmas asema. Menen yhden miehen kanssa ottamaan selvää tuosta kämpästä ja kuulemaan mitä on tapahtunut. Puolen tunnin kuluttua olen jälleen täällä!»

Ystäväni kirosi, mutta hän alistui. Ja hänen ja-

kaessa käskyjään alotan yhden miehen kanssa etenemisen betonisuojaa kohti.

Taistelun palossa se kuvastuu mahtavana, miltei yliluonnollisessa koossa taivasta vastaan. Näemme sen maan tasalta ylöspäin, sillä se sijaitsee pienellä kunnaalla ja meidän on ryömittävä. Konekiväärien ristituli suhisee ylitsemme ja tuontuostakin on meidän etsittävä suojaa veden täyttämien kuoppien pohjalta. Kranaatteja iskee betonijärkäleen ympärille kuin haparoiden.

Hyvä! Vielä ei ole siis vihollisen tykistö muuttanut asemiaan. Kun se on tapahtunut, on tuon suojan tarina lopussa!

Niin paljon kuin tähyilenkin, en näe missään liikettä. Niin ystävä kuin vihollinen on painunut maahan ja odottaa taistelun seuraavaa vaihetta. Vain konekiväärien suihkut pyyhkäisevät kenttää, ja lähin niistä, englantilainen, on pesiytynyt noin sadan metrin päähän ihan vasemmalle sivustallemme. Vihollinen on siellä ties jo kuinka pitkällä, mutta täällä sitä pidättää linnake edessämme — —

Nyt vasta huomaan, että olen aliarvionut tehtäväni. Joka metrillä vaanii meitä kuolema ja me suorastaan kaivaudumme liejun läpi.

»*Eikö luutnantilla ole savuketta?*»

Purskahdan nauramaan. Kyllä nyt henkisauhut maistuisivatkin! Mutta tupakka on lopussa, ja vaikka sitä olisikin, eivät tikut syty. Ja jos ne s tyisivät, olisi se meidän menomme.

»Pidä suusi kiinni ja silmäsi auki!»

Tulee pieni tauko, joka nopeasti edistää meitä kymmenkunnan metriä. Mutta sitten alkaa tuli entistä hurjempana ja meidän on etsittävä notkelmista suojaa. On kulunut hyvän joukon toista tuntia, kun vihdoinkin saavumme kämpälle.

Luiskahdan käärmeenä sisään, mies perässäni, ja hyppään pystyyn. Kiväärinsuu, joka on tähdännyt suoraan kasvoihini, laskee, ja hämmästyneen näköinen saksalainen sotilas kääntyy ympäri huutaen jotakin korviasärkevän konekivääripauhun keskelle.

Tulee yhtäkkiä hiljaista, niin hiljaista, että kuulen miesten hengityksen.

Toistakymmentä miestä kokoontuu ympärilleni kynttilän valaisemassa ahtaassa suojassa. Mutta vasta hetken kuluttua minun silmäni todella näkevät.

Eräässä nurkassa makaa pari kuollutta. Laudoista kyhätyllä lavitsalla korisee jotakin, yltyleensä veren peitossa. Astun askeleen eteenpäin ja näen huovan kätkemän, nytkähtelevän ruumiin, jonka jalkojen kohdalla on tyhjää. Ja sitten tunnen kasvot, — soturin kasvot, jotka olen ennen esikunnassa kohdannut — — —

Hän elää vielä, mutta on jo tajuttomana. Vieressä istuva sanitääri vastaa katseeseeni puistellen päätään — — —

Konekivääri alkaa siinä samassa pauhata lyöden korvani lukkoon.

Hetken kuluttua tekee muuan vääpeli minulle huutaen selvää taistelun kulusta.

Majuri on henkilökohtaisesti johtanut puolustusta viimeiseen saakka. Pataljoonasta on jäljellä kourallinen miehiä tuolla ulkona, kranaattikuoppien pohjalla. Noin kaksi tuntia sitten katkesi viimeinen yhteys, oikealle. Hyökkäyksen alkaessa rykmenttiin lähetetty viestimies ei ole palannut. Englantilaiset makaavat 50 metrin päässä, konekiväärien alaspainamina. Mutta he ovat jo saaneet miinanheittäjiä asemiin.

Katselen suojaa, joka kestää raskasta tykkitulta. Konekivääriaukosta on tunti sitten lentänyt sisään käsikranaatti. Englantilaisen partion urotyö! Se sai sen maksaa hengellään. Mutta verta on katossa ja seinissä, ja lattia on tahmeana, niljakkaana verestä — — —

Konekivääri pauhaa lyhyin väliajoin ja vääpeli odottaa minulta ohjeita.

Näinä minuutteina kuolee ystäväni isä — — —

Luen Herran siunauksen hänen ylitseen, irroitan ensiluokan rautaristin hänen rinnastaan ja vedän huovan hänen kasvojensa yli. Ja sitten käännyn miehiin, jotka jännittyneinä odottavat. Sanon heille jotakin, josta tiedän, että se *ei ole totta,* mutta joka minun kumminkin on *sanottava.*

»Miehet, älkää hellittäkö, sillä me saamme apua!»

Näiden on nyt uhrauduttava, jotta komppania ennättää kaivautua sisään. Sillä vihollisen rynnäkkö voi alkaa millä hetkellä hyvänsä.

Ja sitäpaitsi: kymmenen kuolemaa kohtaa jo meitäkin tuolla ulkona paluumatkalla komppanian luo — — —

Mutta nyt minun on päästävä sinne ja on päästävä vielä metsänkin läpi, ennenkuin rintama on lopullisesti puhki!

Divisioona, joka ilmeisesti ei tiedä mistään, on hälyytettävä, maksoi mitä maksoi!

Tällä hetkellä tajuan vain tehtävän, enkä sen outoa sisällystä:

Ystäväni, jonka veljien ja isänkin veren tämä maa on juonut, *vastaa nyt sukunsa viimeisenä Langemarkin rintaman kohtalosta!* (Jatkuu).

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

IV Luku.

Mestari ja oppilas.

Kas niin, nyt sinä jätät koko yläruumiisi paljaaksi, herra Patrik. Enkö ole sanonut sinulle tuhannet kerrat, että kyynärpää on pidettävä kurissa. Kyynärpää sisään, kuuletko, muuten käy tällä tavalla.»

Mestari Klaun salamannopea säilä välähti kerran ja syöksyi sujahtaen suojattoman oppilaan kylkeen. Se oli vain harjoitusmiekka, niin että oppilas pääsi tällä kerralla pelkällä survaisulla.

»Mitä olisit sanonut, herraseni, jos miekka olisi ollut oikea miekka eikä tällainen harjoitushukari. Taitaisivatpa asiasi olla nyt paljon heikommin.»

Mestari Klaus hymyili tyytyväisenä. Hänen oppilaansa, solakka, hyvinmuodostunut nuorukainen, punehtui hieman, mutta asettui sitten empimättä uudestaan alkuasentoon.

»Hyvä, Patrik, sinusta *voi* sentään joskus tulla miekkamies. Viimeinen asia, minkä miekkailija saa unohtaa, on se, että ei saa missään tapauksessa kiihtyä eikä menettää harkintaansa. Kiivastumisen takia on hävitty monta kaunista ottelua. Kuta härnäävämmin vastustaja esiintyy, sitä rauhallisemmaksi sinun on pakottauduttava. Kas — pentele kummiinkin, olinpa vähällä lennättää miekan kädestäni — teepäs vielä kerran tuo rannepyöräys, ei niin, pidä säilänterä suoraan kyynärvarren jatkona. Ranteen tulee taipua norjasti ja antaa pontta iskulle.

Opettaja laski miekkansa ja istahti hetkiseksi lepäämään.

»Sinä kehityt Patrik», hän sanoi hymyillen. Minä luulen, että moni mies saisi yrittää parastaan joutuessaan otteluun kanssasi.»

Opettajan silmissä kiilui hiljainen ilo, hyvin ymmärrettävä tyydytyksen tunne siitä, että oppilas edistyy. Patrik, köyhä sotamiehen lapsi, jonka mestari Klaus monta vuotta sitten oli sattumalta keksinyt, oli varttunut tässä hyljätyn luostarin hiljaisessa ilmapiirissä, kasvanut sananmukaisesti »keskellä aseiden melskeen». Hänen vaikeasti äännettävä Hartikkanimensä oli vaihdettu komeammalta soinnahtavaan Patrikiin. Aseet olivat häntä suojelleet, kuten mestari Klaun tapana oli sanoa. Hartikasta oli kehittynyt solakka nuorukainen, jonka ruumis oli ytimiään myöten terve ja voimakas, jatkuvain harjoitusten sitkistämä. Lapsuudestaan asti hän oli katsellut miekkoja, oppinut tuntemaan eri mallien hyvät ja huonot ominaisuudet, oppinut ensi silmäyksellä eroittamaan mestarin takoman säilän tusinatyöstä. Hän oli ahminut silmillään jokaisen mestari Klaun liikkeen, tunkeutunut hänen taitonsa salaisuuksiin ja painanut mieleensä jokaisen kuulemansa neuvon. Mikään ei välttänyt hänen tarkkaavaisuuttaan. Ja mestari Klaus antoi hänen olla ja katsella, oppia, tutkia ja kysellä. Hän käsitteli poikaa ankarasti mutta oikeudentuntoisesti ja osoitti häntä kohtaan miehekästä hellyyttä.. Patrik söi isäntänsä pöydässä, eikä mestari Klaus, joka ammattinsa takia sai seurustella ylimysten palatseissa, jättänyt käyttämättä tilaisuutta opettaakseen ottolapselleen hienoja käytöstapoja ja

sivistyneiden lauseparsia. Siihen aikaan oli tällainen pintakulttuuri aivan välttämätön jokaiselle aatelismiehelle ja »kavaljeerille», joka tahtoi joksikin tulla.

Aika vieri. Hartikka Yrjönpoika, josta olisi pitänyt tulla talon päiväläinen ja kenties jonakin päivänä kuninkaallinen ryttäri, mutta joka jostakin kohtalon oikusta nyt oli mestari Klaun ottopoika, oli nyt kahdeksantoistavuotias komea miehenalku. Hän oli perinyt isävainajansa tumman ihonvärin ja mustan tukan, joka kähertyi otsalle raskaiksi kiemuroiksi. Ajan miekkailumestarien tapaan hän piti tukkansa lyhyenä. Hänen silmänsä olivat tummansiniset, ilmeeltään vilkkaat ja hyväntahtoiset. Mestari Klaus oli pitänyt huolta siitä, että hän oli oppinut kävelemään siten kuin aatelismiehelle sopi, lujin, tasaisin askelin, hyväryhtisenä ja pystypäisenä.

Oli aurinkoinen elokuun päivä, niin lämmin ja rauhallinen kuin vain tuossa muurien ympäröimässä kaupungin kolkassa saattoi olla. Pari sammalkuorista, matalaa pihlajaa kasvoi muurin vierellä ja niiden lehdykät saivat varjot ja valoläikät iloisesti vilisten hyppimään rakoilleen laastin pinnassa. Ruohottunut kivipiha aivan hehkui lämpöä. Mutta miekkailuaulassa oli raikkaan viileätä. Ulko-ovella seisoi mestari Klaus nojaten ovipieleen ja käsivarret ristissä vyötäröillään. Hän katsoi mielihyvää tuntien oppilastaan, joka juuri pukeutui miekkailutamineisiin.

»Jaha, poikani! Sinä olet tänään kahdeksantoistavuotias, mikäli kädestä katsojan sanat pitävät paikkansa.»

»Aivan niin, mestari Klaus, mistäpä minun syntymäpäivääni muuten tiedettäisiinkään. — Olen monesti ihmetellyt, mikä sai kunnioitettavan isäni ottamaan minut hoiviinsa ja antamaan minulle melkein aatelismiehen kasvatuksen?»

»Sattuma, poikaseni», vastasi mestari Klaus hymyillen merkillistä hymyään. »Jos sanon todellisen syyn, niin voit käydä itserakkaaksi. Mutta — nythän sinä olet valmis. Nyt haluan nähdä, mitä sinä olet oppinut näinä kymmenenä vuotena. Ellei mies ole kahdeksantoistavuotiaana kypsä miekankäyttäjä, ei hänestä tule mitään, sillä meidän päivinämme ei ole aikaa ruostuttaa kelvollisia säiliä tupessaan. No niin, valitsehan nyt itsellesi mieleisesi miekka, aha, osasitpa ottaa oikean. No niin, oletko valmis. *Alors, en garde!*»

Hartikka oli valinnut asehylyltä itselleen taipuisan vankan miekan (tietenkin harjoitusmiekan) ja kävi nyt opettajansa kehoituksesta huolelliseen alkuasentoon. Hartikka tiesi, että tämä päivä oli hänen merkkipäivänsä. Kasvatti-isänsä näennäisestä huolettomuudesta huolimatta hän tiesi, että mestari Klaus nyt vakavissaan olisi suorittava kokeen, johon hän oli silloin tällöin vihjaissut sellaisin lauseparsin kuin: »Opettelehan nyt: kun täytät kahdeksantoista vuotta, niin katsokaamme, mitä olet oppinut». Ja Hartikka arvasi, että tämä miekkailuerä oli oleva johdonmukaisesti suunnitellun oppikauden loppututkinto, jossa hän valmistaisi opettajalleen joko ilon taikka pettymyksen. Hetken juhlallisuus liikutti häntä. Hän tunsi hieman kalpenevansa ristitessään miekkansa Tallinnan vaarallisimman miekan kanssa.

»Also los (alkakaamme siis)», sanoi mestari Klaus matalalla äänellä, joka vaikutti Hartikkaan kuin raikas vesisuihku raukeaan ihmiseen. Hän näki mestarin säilänterän ojentautuvan itseään kohden, näki hänen jäntevän, ohuen käsivartensa, kaidat, ilmeettömät kasvonsa, ohimoilta harmahtavan tukan ja mustat silmät, nuo ihmeelliset, vuoroon kuin tuijotukseen samenevat, vuoroon liekehtivät silmät, joiden hän ei ollut milloinkaan nähnyt tuolla tavoin tarkkaavaan itseään.

Olisi mahtanut olla ikävää joutua noiden silmien vihan alaiseksi.

Heidän ristikkäin olevat miekkansa viipyivät hetkisen alallaan, heijastaen elokuun keskipäivän säteitä. Säilänterien takaa mittaili kaksi silmäparia tutkivasti toisiaan. Sitten säilät muuttuivat sinne tänne risteileviksi salamoiksi, jotka iskivät, väistivät, työntyivät ajatuksellisen nopeasti eteenpäin peräytyäkseen seuraavassa silmänräpäyksessä torjumaan kavalaa pistoa.

Sillätavoin he ottelivat kotvan aikaa. Hartikan hermostuminen oli loppunut, hän otteli nyt rauhallisesti ja harkiten, tuntien vain sitä hillittömäksi pyrkivää iloa, minkä hänelle tuotti oman taitonsa älyäminen. Hän tiesi, että mestari Klaus pani parastaan. Hän oli kylliksi kokenut miekkailija ymmärtääkseen, että mestari Klaun säilä oli jo tunnustanut kohdanneensa vertaisensa. Oppimestari ei enää tunnustellut, hän taisteli. Oli jo kulunut neljännestunti, eikä opettaja ollut vieläkään saanut aikaa huoahtaa. Niinpian kun hän tahtoi hetkisen levätä ja siirtyi torjuntakannalle, kävi oppilas kimppuun levännein voimin, sitkeästi säälimättömästi niinkuin tais-

telija, joka onnistuneen voiton jälkeen ei jätä voittamalleen silmänräpäyksenkään lepoa, vaan säälittömästi tahtoo tuhota sen viimeisenkin elinvoiman ilmauksen. Niinpian kun hän epätoivoisena taistelun pitkistämisestä hetkeksi menetti hermonsa ja aloitti hillittömän hyökkäyksen, hän oli miltei seivästää itsensä vastustajansa rauhallisesti ojennettuun säilänterään. Pieninkin vartalon hallinnon tasapainon pettäminen ratkaisevalla hetkellä olisi merkinnyt varmaa tuhoa.

Ottelu oli kuin hiljaista juhlaa kummallekin. Hartikalle se aivankuin merkitsi täysi-ikäisen miehen valtakirjaa. Mestari Klaulle se merkitsi sitä, että pojan kasvatus oli päättynyt. Vanhan oppimestarin sydän heltyi: hän oli varmaankin jo vanha, oppilas ajoi jo edelle. Hän ei olisi kahdenkymmenen minuutin ottelussa pystynyt voittamaan Hartikkaa. Hän alistui jalosti tähän toteamukseensa ja hänen eloisista silmistään loisti ihailu ja rakkaus.

»Riittää», hän vihdoin sanoi. »Riittää, Patrik, poikani». Sinä olet tällä hetkellä Tallinnan ainoa mies, jota minä pelkäisin vastustajanani. Hyvä miekkasi ja rehellinen luonteesi taatkoon sinulle tulevaisuuden.»

Mestari Klaus syleili nuorta ystäväänsä sydämellisesti. Onnellinen ja samalla surunvoittoinen hymy karehti hänen huulillaan. »Sinä jäät tietenkin edelleen luokseni ja hoidat entisiä tehtäviäsi, mutta meidän on koko ajan kuitenkin pidettävä silmällä »tilaisuuksia», jolloinkin sellainen varmasti tulee.

Se tuli pikemmin kuin mestari Klaus osasi ajatellakaan ja täysin toisessa muodossa kuin hän olisi toivonut. Jo kolmannen kerran kohtalo tarttui Hartikkaan ja suuntasi hänen kohtalonsa uusille urille.

Vanhan luostarirakennuksen seinät kajahtivat saappaiden ja kannusten äänestä. Ulkoportilla seisoi nuori, solakka mies, jonka pää oli ylpeästi kenossa, koko ryhti käskevän ja hiukan röyhkeän näköinen. Katseltuaan kotvasen opettajan ja oppilaan hellää kohtausta hän käveli mestari Klausta kohden, suomatta katsettakaan kohteliaasti kumartavalle Hartikalle.

(Jatkuu.)

Herran käsi ei tue sitä kansaa, joka itse on valmis sortumaan.

A. I. Arvidsson.

Jääkärin juttuja.

Kerran oli gruppenführer L. ryhmänsä kanssa tiedusteluretkellä vihollisen linjojen lähistöllä. Myöskin ryssien partio sattui olemaan liikkeellä. Se oli huomannut aikaisemmin meikäläiset ja aloitti äkkiä kiivaan ammunnan. L. komensi partionsa maahan, jolloin ryssät, kadotettuaan maalinsa, lakkasivat ampumasta. Kun ei tiedetty, missä vihollispartio oli, teki L. tavallista harvinaisemman ratkaisun ja sanoi miehilleen:

»Minä lähden tästä vähän kävelemään linjoille päin Katsokaa te tarkasti, mistä puskasta laukaukset lähtevät.»

*

Neljäs komppania oli tavanmukaisella lauantaimarssillaan päämääränään 18 km. päässä oleva kylä. Perille päästyä marssitettiin komppania erään kartanon pihamaalle. Komppanianpäällikkö tiesi hyvin, jos hän komentaisi: »Kivääreiltä poistukaa!» niin ryntäisivät pojat heti suorinta tietä kylän kauppoihin ja taloihin leivänhakuun. Hän antoi poistumiskiellon ja jääkärit saivat jäädä makailemaan kartanon pihaan. Tämä depo ei kuitenkaan miellyttänyt jääkäri V:tä, joka muuten oli komppanian laiskin mies, vaan heti komennuksen jälkeen astui hän reippain askelin komppanianpäällikön eteen ja, huono saksankielentaito kun oli, teki mallikelpoisen asennon, maiskautti pari kertaa suutaan ja viittasi kaihoisan näköisenä kylään päin. Kapteeni Ausfeld ymmärsi, että leipä oli miehen mielessä. Leikkisänä miehenä hänkin maiskautti pari kertaa suutaan ja viittasi kylälle. Jääkäri V. painui kuin rasvattu salama portista.

Lassi.

LAATU TYÖ

Bore Westerlund

SYSTEMA - KOTIEN SISUSTAJA

BULEVARDI 3 - PUH. 22458

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM MIKKELI.

Po:n kerhoilta oli 5. 2. 35 IKL:n Kerhossa. Ohjelma aloitettiin »Mustapaitain marssilla», jonka jälkeen Pj Ahti S e p p ä piti voimakkaan puheen. Sitten seurasi soitto- ja lausuntaesityksiä sekä ao I:n seuralehti »Ykkössuunta». Sm L i n b o h m puhui Runebergin teosten merkityksestä SM-nuorisolle. Vieraaksemme oli saapunut SM-keskusjohdon jäsen J. S n e l l m a n, joka esitti meille järjestön johdon terveiset ja puhui innostavia ja rohkaisevia sanoja SM-järjestön tarkoituksesta taistelujärjestönä. Tilaisuus päättyi yhteisesti laulettuun Maamme lauluun.

17. 2. 35 päätettiin tehdä yhteinen hiihtoretki invaliidikoti Kyyhkylään, jonne järjestetään invaliideille ohjelmallinen yhdessäolon hetki.

Prj.

SM RAUDASKYLÄ.

Po järjesti kerhoillan maanvilj. Logrenin talossa lauantaina helmik. 2 p:nä. Tilaisuus aloitettiin laulamalla »Vilppulan urhojen muistolle». SM:n päällikkö Elias S i m o j o k i puhui sen jälkeen mielenkiintoisesti suomalaisuusasiasta. Sitten seurasi väliaika, jolloin saatiin sinimusta-tyttöjen tarjoamaa kahvia. Väliajan jälkeen laulettiin »Isänmaan virsi». Päällikkömme puhui SM:n tarkoitusperistä. Lopuksi laulettiin »Luo lippujen».

Sunnuntaina helmikuun 3 p:nä oli valatilaisuus, jossa uudet jäsenet antoivat SM-lupauksen. Valapuheen piti SmPj Jaakko M u s t a k a l l i o. Sm Maunu K y t ö m ä k i puhui uusille jäsenille valan velvoituksesta.

Prj.

SM OULAINEN

Kerhoilta oli sk:n talossa 13. 2. ollen läsnä myös järjestöön kuulumattomia nuoria.

»Kytösavun» kajahdettua luki SmRj Tyyne P a r t a n e n pakinan hyenasta ja leijonasta, ja SmAj Yrjö S y r j ä n e n puhui SM-aatteesta. Kahvitauon jälkeen luki SmAj Laina H e i s k a l a Ervastin »Taistelu, joka ei toiseksi muutu», SmAj Syrjänen luki Olla Teräsvuoren runon »Narvan valloitus» ja sm Olavi N i e m i esitti kirjaston toimintakertomuksen kuluneelta vuodelta. Illan viimeinen numero oli SmRj Jonas V a s u n n a n puhe johtajaperiaatteen välttämättömyydestä järjestötoiminnassa. Taisteluintoinen tilaisuus päätettiin »Termopylain marssilla». *Prj.*

SM HUITTINEN.

Tammikuun 30 p:nä pidettiin »Mustassa Karhussa» kerhoilta, jossa esitettiin puheita, lausuntaa y.m. Lisäksi opetettiin uusia lauluja. Sinimustien valatilaisuus oli helmikuun 17 p:nä samassa paikassa.

SmPrj.

SM SALO.

Salon Sinimustat kävivät 10. 2. -35 runsaslukuisesti Salon kirkossa. Saman päivän iltana oli Po:n kerhoilta omassa huoneustossa klo 19. Paitsi sinimustia oli kerhoillassa myös muutamia kutsuvieraita. Aluksi laulettiin »Luo lippujen», jonka jälkeen SmPj Erik M a r t i m o piti innostavan puheen. Tämän jälkeen oli lausuntaa, opettaja E. V i i n a m ä e n puhe, SmPrj:n puhe ja laulua. Lopuksi luettiin Po:mme seuralehden ensimmäinen numero, jonka sisällöstä mainittakoon Pj:n, Prj:n ja sinimistien kirjoittamia isänmaallisia kirjoituksia ja pakinoita sekä muutamia lehteen sopivia vitsejä. Kerhoilta lopetettiin yhteisesti laulamalla »Kuullos pyhä vala».

SmPrj.

SM HAAPAVESI.

Haapaveden Po:lla oli kerhoilta 1. 2. -35 Einolan matkustajakodissa. Tilaisuuteen olivat jäsenet saapuneet täysilukuisina.

Aluksi lauloimme »Luo lippujen», jonka jälkeen sm Lauri L a m m i n m ä k i lausui Uuno Kailaan runon. Seuras sitten sm Aarre C a s t r e n i n esittämänä innostava kirjoitus» Sinimusta»-lehdestä. Lauloimme senjälkeen hehkuvan taistelulaulumme, järjestömme marssin. Paikkakunnalle vierailemaan saapunut entinen Pj:mme Väinö K u l m a l a piti meille puheen, jossa hän kosketteli m.m. AKS:n perustamista, taistelua ja merkitystä Isänmaamme kohtaloissa. Heimoaate piirtyi yhä syvemmälle mieliimme, ja jokainen kertasi itsekseen puhujan vakavia ja hartaita sanoja: »Karjalan ja Inkerin kansojen täytyy pelastua, Jumala ei salli niiden hukkaan joutua!»

Puheen jälkeen lauloimme »Valan» ja hajaannuimme uutta taistelutahtoa ja uutta voimaa sydämissämme.

Prj.

SM SAVONLINNA.

Muistakaa juhlaamme lauantaina 23. 2. Seurahuoneessa klo 19,30! SM:n päällikkö S i m o j o k i ja sm. L i u s puhuvat.

SM KANGASALA.

Helmikuun 10 p:nä oli kerhoilta rouva A. Mäkelän huoneustossa. Tilaisuudessa oli runsaasti yleisöä. Kun »Vala» oli laulettu, astui SmAj Matti V i l l e n i u s puhujan paikalle ja lausui yleisön tervetulleeksi selostaen samalla SM:n päämääriä. Sm-kuoro lauloi »Luo lippujen», minkä jälkeen SmPs Kalle N i i t t y n e n luki kertomuksen. — Väliajan päätyttyä toimittaja A. K a l s k e selosti kansamme heräämistä ja kansallistuntoa. SM-kuoro lauloi »Oi kallis Suomenmaa». Lopuksi eräät sinimustat esittivät kertomuksia ja lausuntaa.

SmPrj.

Täysin suomalainen liike **Hotelli**
UNTOLA Kaivokatu 8 vastapäätä asemaa. Puhelin 28 713—27 684.
Helsingin vanhin matkustajakoti!
VASTIKÄÄN TÄYDELLISESTI UUSITTU JA AJANMUKAISTETTU! Huoneita 20 markasta 70 markkaan.
UUTTA! Oma suomalainen sauna!

SM ALAVUS.

Po:n ensimmäinen veljesilta pidettiin tk:n 9 p:nä. Aluksi sm Laura M a a p e r ä toivotti kaikki tilaisuuteen tervetulleiksi. Lausuttiin voimakas Asunnan runo: »Kaarle Munck». Sm. Paavo H ä m ä l ä i n e n Seinäjoelta puhui aiheesta: Idässä on Karjala ja kaakossa Inkeri, mutta missä on se nuoriso, joka ne pelastaa. Vielä puhui sm Kirsti M a a p e r ä voimakkaasti Room. 9: 2—3 johdolla. Kun lopuksi oli laulettu Viidan: »Iltarukous», hajaannuttiin virkistynein mielin.

Prj.

SM SUKEVA.

SM Sukeva järjesti 20. 1. 35 Varavankilan päälaitoksella kerhoillan. Ohjelmassa oli runoja, puheita, kertomuksia sekä järjestötiedoitusten selityksiä. Lopuksi laulettiin »Vala».

Prj.

SM NURMES.

Kerhoilta oli 22 p:nä tammikuuta. SmPh Eino H o n k a n e n puhui sinimustien velvollisuudesta tulevia sukupolvia kohtaan ja kehoitti tinkimättömään työhön, jonka tuloksena näemme edessämme kangastavan uuden aamun: yksimielisen, ehjän, kokonaisen kansan ja vauraan, todella k a n s a l l i s e n Suur-Suomen. SmAj K o m u l a i n e n piti sisältörikkaan esitelmän ja sm K o l e h m a i n e n esitti hauskan kertomuksen vähemmistön kielivaatimuksista. Väliajalla laulettiin isänmaallisia lauluja.

Prj.

SM SUOLAHTI.

Po:n valatilaisuus oli tk:n 17 p:nä. Tervehdyssanat lausui SmAj Olli P i r i n e n. Valapuheen piti ylioppilas V. S a l m e n k a r i ja SmPj Ilpo S i r k k a vastaanotti SM-valan. Äänekosken Ao esitti muuta ohjelmaa. Väliajalla tarjosivat sm-tytöt kahvia.

JUKKA KUUSISTO
suomalainen
Taidevalokuvaamo
HELSINGISSÄ
Unionink. 45. Puh. 22173

Sytyttäkää IKL:n tulitikulla
(sinimustalla)
Polttakaa IKL:n savukkeita
Juokaa IKL:n kahvia
(1/4 kg käärössä)
Tarttukaa IKL:n kynään
Kirjoittakaa IKL:n paperille
Osottakaa IKL:n kuoressa
Kantakaa IKL:n emaljimerkkiä

SUOSIKAA -tavaroita
KÄYTTÄKÄÄ -tavaroita
KYSYKÄÄ -tavaroita

Koko maassa sama hinta.

IKL:n Kauppa Oy.
Helsinki, Mikonkatu 15 A.
P. 26 404 ja 20 306 (sarja)
Sähköosote: I k l o y, H e l s i n k i

SANOMALEHTI „UUSIMAA"
PORVOO, RUNEBERGINK. 33
PUH. TOIMITUS 274, KONTT. 127
Uudenmaan vanhin suomenkielinen maaseutulehti. Edullinen ilmoitusväline.

UUSIMAAN KIRJAPAINO
PORVOO, RUNEBERGINK. 33.
PUHEL. 127
Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä huokealla.

Kotkan Suomalainen Säästöpankki
KOTKA
Kirkkok. 6.
Pankin hoidossa olevat v a r a t ovat 20 milj. markkaa.
Avoinna joka arkipäivä klo 10—15.

Peloton totuuden julistaja

nousevan Suomen taistelu- ja aikakauslehti

Sinimusta

jokaisen suomalaisen luettavaksi.

Näytenumeron painos ei riittänyt!
Ensimmäinen numero loppuunmyyty!
Toinen numero loppuunmyyty!

Kiiruhtakaa tilaamaan, älkää jättäytykö irtonumeroiden varaan!

Toimitusneuvosto:

Elias Simojoki
Reino Ala-Kulju
Vilho Helanen
Sakari Vapaasalo

Avustajakunta:

Arne Somersalo
Paavo Susitaival
Martti Santavuori
Heikki Asunta

Vilho Viita
Aarno Seppo
Erkki Ervast
y. m. y. m.

Sinimusta ilmestyy joka toinen perjantai.

Sinimustan toimisto
Helsinki
Mikonk. 15 A.

Allekirjoittanut tilaa Sinimustan:

Nimi .....

Osoite .....

Maksu Smk. ..... *seuraa mukana.*

1/1 vsk. 25:— 1/2 vsk. 14:—

Tilauksia vastaanottavat:

Sinimustan toimisto
Sinimustain paikallisosastot
Rautatiekirjakaupat
Postitoimistot

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.